

Sygn. akt VI U 1190/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania : T. K.

od decyzji : Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 20 marca 2018 r., znak: (...)

w sprawie: T. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu T. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 marca 2018 r. do 28 lutego 2020 r. ;

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

VI U 1190/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w B. po rozpoznaniu w dniu je..., po rozpoznaniu wniosku T. K. z dnia 11 stycznia 2018 roku odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy powołał się na przepisy Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 12 marca 2018 roku, która ustaliła, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Odwołanie od tej decyzji wniósł ubezpieczony domagając się zmiany decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podnosił, iż stan jego zdrowia czyni go niezdolnym do pracy. Ubezpieczony wskazywał, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego wyrażonym w zaskarżonej decyzji. Wskazywał, że w 2015 roku doszło do nagłego pogorszenia jego stanu zdrowia spowodowanego trudnymi warunkami pracy, w których występowało podnoszenie ciężarów. Ubezpieczony przebywał na zasiłku chorobowym, pobierał świadczenie rehabilitacyjne. Ubezpieczony wskazywał także, że rehabilitacja którą odbywał nie przyniosła spodziewanej poprawy, a lekarz orzecznik ZUS orzekł częściową niezdolność do pracy do 28 lutego 2018 roku i organ rentowy przyznał mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do tej daty. W następowaniu orzecznicy na dalszy okres, który jest rozpatrywany w niniejszej sprawie lekarz orzecznik ustalił, iż jest on częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2019 roku w związku ze stanem narządu ruchu. Ubezpieczony powoływał się na badanie rezonansem magnetycznym

i dokumentacją medyczną związaną między innymi z konsultacją neurochirurgiczną w aktach ZUS. Dlatego uznawał on, że orzeczenie komisji lekarskiej ZUS uznające go za zdolnego do pracy jest niezgodne z rzeczywistym stanem jego zdrowia. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania powołując argumenty przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i wskazując, że do dnia 28 lutego 2018 roku ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy. Sąd Okręgowy ustalił i rozważył co następuje. Ubezpieczony T. K. urodzony (...) w okresie od 1 września tysiąc..., 2017 roku do 28 lutego 2018 roku uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Renta ta została mu przyznana decyzją ZUS Oddziału w B. z 8 listopada 2017 roku. W dniu 11 stycznia 2018 roku ubezpieczony T. K. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty. Orzeczeniem z dnia 19 lutego 2018 roku lekarz orzecznik ZUS ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2019 roku, a częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. W wyniku złożenia zarzutu wadliwości tego orzeczenia komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 12 marca 2018 roku ustaliła, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Orzeczenie komisji lekarskiej ZUS stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonej w niniejszej, w sprawie decyzji z 20 marca 2018 roku. W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego opartego na orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych neurologa i specjalisty medycyny przemysłowej, którzy w opinii z dnia 22 sierpnia 2018 roku, karta 35, 36 akt sprawy rozpoznali u ubezpieczonego dyskopatię lędźwiową w odcinku L3, L4, L5, przewlekły zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy objawowy z okresami zaostrzeń oraz otyłość. Na podstawie przeprowadzonych badań sądowo-lekarskich i po analizie dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach sprawy oraz w aktach organu rentowego, jak również dostarczonej przez badanego biegli sądowi ustalili, że stan zdrowia ubezpieczonego upośledza sprawność organizmu, jego organizmu w stopniu powodującym nadal okresową, częściową niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przyczyną ustalonej nie, częściowej niezdolności do pracy jest według biegłych schorzenie układu ruchu z deficytem neurologicznym. Utrzymują się u ubezpieczonego przewlekłe bóle kręgosłupa lędźwiowego z promieniowaniem do kończyn dolnych w przebiegu wielopoziomowej dyskopatii lędźwiowej. Schorzenie przebiega z częstymi zaostrzeniami. Wobec powyższego biegli sądowi stwierdzili, że w stanie zdrowia ubezpieczonego nie obserwują poprawy. Przeciwskazana jest dla niego praca fizyczna z dźwiganiem w wymuszonej pozycji ciała, a takie kwalifikacje zawodowe posiada ubezpieczony, gdyż pracuje, pracował ostatnio w zawodzie magazyniera. W czasie badania neurologicznego biegły neurolog rozpoznał u ubezpieczonego objawy rozciągowe obecne w zakresie prawej kończyny dolnej. We wnioskach końcowych biegli sądowi stwierdzili, że badany jest nadal okresowo częściowo niezdolny do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji od daty zakończenia poprzedniego świadczenia, to jest od 1 marca 2018 roku do 28 lutego 2020 roku, a przyczyną ustalonej częściowej niezdolności do pracy jest nadal schorzenie układu ruchu, a w stanie zdrowia w tym zakresie biegli nie zaobserwowali poprawy. Zgodzili się oni z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS co do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy nie zgodzili się natomiast z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS, dodatkowo wskazując że dysponowali tymi samymi dowodami co organ rentowy. W piśmie procesowym z dnia 26 września 2018 roku, karta 44 akt sprawy organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do tej opinii przewo..., powołując się na stanowisko przewodniczącego komisji lekarskiej ZUS organ rentowy podnosił, że po przeprowadzonym badaniu przez komisję lekarską ZUS... Oraz analizie dokumentacji medycznej nie stwierdzono u ubezpieczonego upośledzenia sprawności badanego w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy. W badaniu komisji lekarskiej ZUS stwierdzono chód sprawny, ruchomość kręgosłupa prawidłową, objawy rozciągowe nieobecne, odruchy skokowe i kolanowe symetryczne, prawidłowe objawy Romberga ujemny, objaw Romberga ujemny, nie stwierdzono zaburzeń zwieraczy oraz objawów patol..., a objawy patologiczne były ujemne. Z opisu biegłego neu..., neurologa wynika, nie wynika zdaniem organu rentowego nasilenie objawów w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy. W badaniu biegłego bez objawów ubytkowych, bez niedowładów i zaburzeń zwieraczy bez zaników mięśniowych. Schorzenie kręgosłupa przebiega z okresami zaostrzeń, które w ocenie organu rentowego mogą być leczone w ramach częściowej niezdolności do pracy. Wobec powyższego brak podstaw do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. W związku z powyższym w imieniu organu rentowego pełnomocnik wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej celem zajęcia przez biegłych sądowych stanowiska wobec zastrzeżeń powołanych w tym piśmie procesowym, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania, podobnie wnosił pełnomocnik na roz..., organu rentowego na rozprawie. Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy uznał, iż materiał dowodowy w sposób wystarczający podkreśla stan zdrowia ubezpieczonego, wystarczający dla wydanie w spra..., dla dokonania w niniejszej

sprawie istotnych dla rozstrzygnięcia sporu ustaleń i jej zakoń... i zakończenie s..., i umożliwia zakończenie sprawy bez kontynuowania postępowania dowodowego. Biegli rozpoznali u ubezpieczonego dyskopatię lędźwiową w odcinku L3, L4, L5, przewlekły zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy objawowy z okresami zaostrzeń oraz otyłość. W czasie badania neurologicznego biegły stwierdził objawy rozciągowe w zakresie prawej kończyny dolnej ra..., jak również odnotował skargi na przewlekłe bóle kręgosłupa lędźwiowego z promieniowaniem bólu do kończyn dolnych i z okresowym drętwieniem rąk. Dodatkowo biegły neurolog wskazał, iż schorzenie w postaci dyskopatii przebiega z częstymi zaostrzeniami. Biegli w związku z tym ustalili, że w stanie zdrowia ubezpieczonego w stosunku do okresu, w którym wcześniej pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy nie doszło poprawy. Wskazać należy, że te same schorzenia rozpoznal u ubezpieczonego lekarz leczący w zaświadczeniu o stanie zdrowia z dnia 28 grudnia 2017 roku. Ponadto lekarz orzecznik ZUS także ustalił częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego w związku ze stanem narządu ruchu. Zastrzeżenia organu rentowego zgłoszone w piśmie procesowym odwoływały się do odmiennych ustaleń komisji lekarskiej ZUS, co nie jest wystarczającym argumentem dla kontynuowania postępowania dowodowego. Organ rentowy wskazywał także, że biegły neurolog, że z opinii biegłego neurologa nie wynika nasilenie objawów w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy, a wniosek, formułowanie tego rodzaju tezy, czy wniosków nie miało odzwierciedlenia w treści opinii. To, że ubezpieczony cierpi na dyskopatię lędźwiową z częstymi zaostrzeniami, z objawami rozciągowymi w zakresie kończyny prawej dolnej stwierdził biegły sądowy w swojej opinii podkreślając, że schorzenie układu ruchu występuje z deficytem neurologicznym. Dlatego Sąd Okręgowy uznał tę opinię za w pełni wiarygodną, logicznie uargumentowaną i wystarczającą dla merytorycznego w s..., wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych Sąd Okręgowy dokonał ustalenia, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy z powodu schorzeń rozpoznanych przez biegłych w okresie orzecznym przez biegłych sądowych w opinii. Dokonując subsumpcji właściwych przepisów prawa materialnego do ustalonego w sprawie stanu faktycznego Sąd Okręgowy podkreśla, iż zgodnie z artykułem 57 ustępem 1 renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: po pierwsze jest niezdolny do pracy, po drugie ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, po trzeci niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w punkcie 3 ustępu 1 artykułu 57, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów i po czwarte nie ma ustalonego prawa do emerytury z funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania. Jedyną sporną przesłanką w kontekście pobierania przez ubezpieczonego renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 28 lutego 2018 roku było to, czy ubezpieczony jest nadal niezdolny do pracy, czy też stan jego zdrowia uległ poprawie w takim stopniu, że nie powoduje już niezdolności, że nie występuje już u ubezpieczonego niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie z artykułem 12 ustępem 1, 2 i 3 nie..., Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst Dziennik Ustaw z 2018 roku pozycja 1270, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy zgodnie z ustępem 2 artykułu 12 jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast zgodnie z ustępem 3 częściowa niezdolność do pracy występuje u osoby, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Artykuł 13 ustęp 1 wskazuje kryteria oceny stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu niezdolności stwierdzając, że przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji i po drugie możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Biegli sądowi zastosowali przy formułowaniu swoich wniosków i ustaleń powyższe kryteria orzecznicze dotyczące stanu zdrowia ubezpieczonego. Podkreślić należy, że ubezpieczony jak odnotowali biegli pracował w zawodach magazyniera, który jak wskazuje doświadczenie życiowe wiąże się z podnoszeniem ciężarów, a także pracował jako pracownik ochrony przy obsłudze monitoringu przez okres 3 miesięcy na ogólnym rynku pracy, z którym to zawodem także wiąże się wymuszona pozycja ciała. Podkreślić należy, że stan zdrowia ubezpieczonego oceniał także specjalista medycyny przemysłowej, który w pełni zgodził się z ustaleniami specjalisty neurologa. Dlatego na podstawie artykułu 477 ze znacznikiem 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres orzecznym w opinii biegłych sądowych. W punkcie 2 wyroku

Sąd stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, albowiem biegli sądowi dysponowali tym samym materiałem orzecznym co komisja lekarska ZUS, a oparcie zaskarżonej decyzji na wadliwym obiektywnie rozstrzygnięciu komisji lekarskiej ZUS kreuje odpowiedzialność organu rentowego, o której mowa w artykule 118 ustęp 1a powołanej Ustawy emerytalno-rentowej. Na tym wygłoszenie uzasadnienia zakończono.